...n lieve jongen!" ... moeder ook!" zei ... eenvoud... n toen, op ...toon die antwoord eischte: „Heb jij geen kleine jongens, zooals ik?"

„Jawel!" antwoordde de man, „twee!"

„Vin-je die jongens niet aardig? gooien ze weleens een hond met een steen? of trappen ze het gras plat? — dat doe ik weleens!"

„O, ze zijn wát aardig!" zei de vader.

„Wor dan maar gauw beter!" Robby's stemmetje behield een bevelenden toon.

„Je wil toch wel graag beter worden?"

„Nee, liever niet!" antwoordde de man en de druk van zijn hand werd weer losser.

„Onze lieve Heer zal vréése-lijk kwaad op je zijn!" zei Robby met een diepe stem.

„Je lieve Heer heeft me allang vergeten!" zuchtte de man.

„Onze lieve Heer kán niets vergeten, niet eens een heel klein muschje, dus jou ook niet!" beweerde het kind. „Huilen je jongens niet om je en je vrouw?"

„Mijn jongens misschien wel, mijn vrouw niet!"

Robby dacht even na, toen zei hij beslist:

„Nou, je jongens zijn toch het voornaamste! Met wie moet je anders paardje spelen?"

Een schok ging door het lichaam van den zieke; hij probeerde zich op te richten, maar zonk glimlachend weer in de kussens terug.

„Zeg me eens, Robert! zal ik de jongens schrijven dat ik hier ben?"

„Natuurlijk!" zei Robby verontwaardigd, „heb je dat nog niet gedaan? Niet eens een ansicht gestuurd? — Ik heb er twee van vader gehad, een van een loopgraaf en een met een kanon erop!"

De deur ging open, de zuster trad binnen.

„Ziet u nu wel dat ze u niet vergeten zijn, meneer Natal? Uw zoontje heeft u, geloof ik, al aardig opgevroolijkt, hè?"

„Ik ben zijn zoontje niet!" wierp Robby tegen, „maar hij heeft er wel twee thuis! Heeft u misschien een ansicht met een kanon?"

„Nee ventje, wel een hier van 't hospitaal!"

„Och, da's ook wel aardig!" vond Robby, „geef u die dan maar, dan kan hij even aan zijn jongens schrijven dat ze eens hier moeten komen!"

„Maar u mag niet schrijven, patiëntje!" glimlachte de zuster, „dat weet u wel, niet? Maar ik zal het wel even voor u doen, hoor!"

Ze ging naar den zieke en streek vriendelijk over zijn hand.

„Ik ben héél blij over uw besluit!" zei ze zacht. Toen ging ze de kaart halen.

„Mag ik ook komen als je jongens er zijn?" vroeg Robby. Hij heesch zich op het bed en liet zijn vingertje door den langen baard glijden. De zieke legde zijn zwakke armen om het ventje heen.

„Kom als je blieft zoo dikwijls als je wilt, mijn jongen!" zei hij innig, „ik heb je zooveel te danken!"

Robby begreep den zin dier woorden niet goed.

* * *

De kleine Robert Natal werd gehaald; hij nam een hartelijk afscheid van zijn nieuwen vriend en kuste hem tweemaal op zijn kin, bijna het eenige plekje waar het verband niet hinderde.

„Ik kom alle dagen terug, hoor!" riep hij troostvol aan de deur. En de zieke lachte hem toe en sliep naderhand, voor het eerst sinds vele nachten, gerust.

„Wel moeder, ben jij daar ook?" vroeg Robby, toen hij in de portiersloge aankwam en daar zijn moeder zitten zag met den vreemden meneer die hem een paar uur tevoren gebracht had.

„Ik heb vader niet gevonden, hoor!" zei hij bedrukt.

De moeder sloot het jongetje in haar armen.

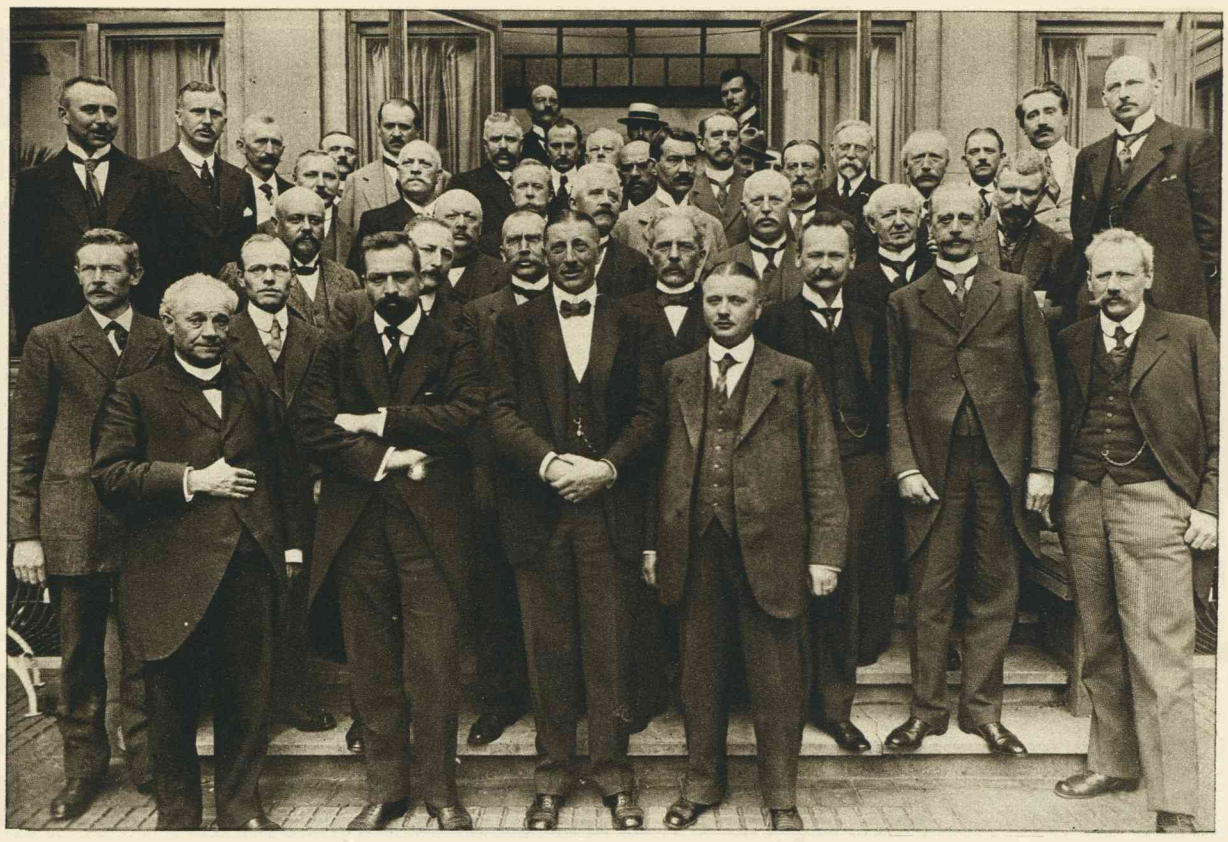
„Raad eens wat, Robby?" zei ze stralend, „vader is thuis gebracht daareven en hij is niet zoo heel erg ziek, schat! Is dat niet heerlijk?"

„Fijn, hè moeder?" Robby's oogen vertelden zijn vreugde.

„Maar weet je moeder waarom het óók zoo pleizierig is? Ik zal iederen dag hier naar toe moeten om met meneer Joseph Natal een beetje te praten, dat heb ik beloofd, want anders wordt-ie nóóit beter, heeft de zuster gezegd. Als vader nu niet zoo erg ziek is, kan ik wel weggaan, hè moeder?"

En Robby ging iederen dag, tot de man met den baard beter was en in staat om met zijn jongens paardje te spelen.

Julia Frank.

VEREENIGING VOOR WATERLEIDINGSBELANGEN.

Verleden week had in een der zalen van Hotel „De Twee Steden" te 's-Gravenhage, onder voorzitterschap van den heer Ch. van Spall uit Leiden, de 17e algemeene vergadering plaats van de „Vereeniging voor Waterleidingsbelangen in Nederland." Hierboven een groep der vergaderden. (*V.F.B.*)

N. P. JONGKINDT. †

JAC. D'OLIVEIRA. †

De heer N. P. JONGKINDT, in leven notaris te Dordrecht, is een dezer dagen aldaar overleden. De overledene was daar ter stede een zeer gezien inwoner en mocht zich in 't bijzonder verheugen in de sympathie zijner stadgenooten. — Onze vroegere landgenoot, de bekende violist JAC. D'OLIVEIRA, is op 't laatst der vorige maand te Stockholm op 24-jarigen leeftijd overleden. Aanvankelijk opgeleid aan het Conservatorium te Antwerpen, zette hij zijn studie voort aan het Conservatorium te Amsterdam, waar hij op 18-jarigen leeftijd het diploma als vioolleeraar verkreeg.

DE „EERSTE" GRENADIER VAN FRANKRIJK

Vele jaren geleden bestond er bij een der Fransche grenadiers-regimenten een eigenaardig gebruik, dat treffend door zijn eenvoud nimmer naliet een indruk op de verzamelde manschappen te maken. Het gold hier de nagedachtenis te eeren van een dapper kameraad, die buitengewonen heldenmoed aan den dag had gelegd in oorlogstijd. Wanneer de compagnieën voor een parade stonden aangetreden en er appèl werd gehouden, dan wist ieder ingewijde, dat bij het afroepen van één der namen niet het gebruikelijke „Present!" zou worden gehoord, — n.l. bij dien van La Tour d'Auvergne. Zoodra deze naam was afgelezen, trad de oudste in dienstjaren der aanwezige onderofficieren uit het gelid en sprak, stram salueerende, langzaam, bijna plechtig: „Gestorven op het veld van eer." —

Had deze krijgsman zich inderdaad zoo verdienstelijk gemaakt, dat hem zelfs na zijn dood dergelijke eerbewijzen ten deel vielen? De geschiedenis laten wij hier volgen, opdat de lezer zelf oordeele.

La Tour d'Auvergne ontving zijn opleiding aan de krijgsschool en begon zijn militaire loopbaan in het jaar 1767. Hij onderscheidde zich door toewijding en trouwe plichtsbetrachting, doch weigerde steeds elke promotie, daar hij, volgens zijn zeggen, slechts geschikt was om het commando over een compagnie grenadiers te voeren; toen ten laatste echter de verschillende compagnieën grenadiers tot één geheel waren vereenigd, bleek hij niet minder dan 8000 man onder zijn bevel te hebben, ofschoon hij toch slechts den rang van kapitein bezat. Sedert was hij algemeen bekend als: „de eerste grenadier van Frankrijk." —

Toen d'Auvergne veertig jaar oud was, bracht hij eens een bezoek aan een vriend, die in een landstreek woonde, welke vermoedelijk spoedig het operatie-tooneel van een veldtocht zou worden. Tijdens zijn verblijf aldaar verkende hij nauwkeurig den omtrek, niet vermoedende, dat deze wetenschap hem zoo spoedig te pas zou komen. Weldra ondervond hij evenwel, dat het tooneel van den strijd inderdaad reeds naar deze streken verplaatst was. —

Een regiment Oostenrijkers rukte snel voorwaarts om een nauwen bergpas te bezetten, welks bezit hen in staat zou stellen, een belangrijke beweging van het Fransche leger te verhinderen. Men hoopte dezen post bij verrassing te bezetten en het regiment bewoog zich zoo snel voorwaarts, dat, eer deze de tijding vernam, zij nog slechts twee uur van de plaats verwijderd was, waar onze grenadier zich bevond en waar zij op hun doormarsch ook moesten voorbijtrekken. —

La Tour had niet veel lust zich door den oprukkenden vijand te laten overrompelen en vertrok onmiddellijk naar den bedreigden pas. Hij wist, dat deze verdedigd werd door een garnizoen van 30 man, verschanst in een sterken toren en hoopte hen nog tijdig voor het gevaar te kunnen waarschuwen. Na een snellen marsch ter plaatse aangekomen vond hij den toren in uitmuntenden staat, doch de bezetting, die van de nadering der Oostenrijkers gehoord had, was schandelijk gevlucht, met achterlating van haar wapenen, een dertigtal zeer goede musketten. —

Een oogenblik was hij wanhopig, doch ook slechts één oogenblik; dan begon hij met een vastberaden trek op het gelaat de hoofdpoort te sluiten en ze met alle mogelijke voorwerpen, die hij maar kon vinden, te barricadeeren.

Vervolgens laadde hij snel alle geweren en plaatste ze met een goeden voorraad ammunitie voor de schietgaten, die den door den vijand te volgen weg beheerschten. Na zich versterkt te hebben met de medegebrachte proviand, zette hij zich bedaard neder, in afwachting van de dingen,

EEN FELLE BRAND.

Verleden week Zondag ontstond brand in de hoeve Bouwlust, bewoond door den landbouwer Kloek en gelegen onder de gemeente Leerdam. Hoewel spoedig verschillende spuiten aanrukten en er verscheidene militairen aanwezig waren, viel door den hevigen wind aan blusschen niet te denken, zoodat de geheele boerderij met bijbehoorende schuren een prooi der vlammen werd. In de hoeve was het Hoofdkwartier gevestigd van een landweercompagnie, terwijl er een twintigtal soldaten waren ingekwartierd.